

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/36/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4116223944
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová-Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4116223944.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovvej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v spore žalobkyne: Y. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom H. 5, W., zast. Romanom Juríkom, advokátom, so sídlom Jazerná 19, Nové Zámky, proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. Advokátska kancelária Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, o zaplatenie sumy 340 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 29. októbra 2019 č. k. 18C/388/2016-217 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 340 eur, 5,05% úrok z omeškania ročne zo sumy 50 eur od 09. 01. 2016 do zaplatenia, 5,05% úrok z omeškania ročne zo sumy 50 eur od 10. 02. 2016 do zaplatenia, 5,05% úrok z omeškania ročne zo sumy 50 eur od 10. 03. 2016 do zaplatenia, 5 % úrok z omeškania ročne zo sumy 50 eur od 12. 04. 2016 do zaplatenia, 5% úrok z omeškania ročne zo sumy 50 eur od 11. 05. 2016 do zaplatenia, 5% úrok z omeškania ročne zo sumy 50 eur od 10. 06. 2016 do zaplatenia, 5% úrok z omeškania ročne zo sumy 40 eur od 15. 07. 2016 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyňa má právo na náhradu trov konania v rozsahu 94%. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, § 524 ods. 1, 2, § 530 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2, § 39 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Zb. Uviedol, že žalobkyňa sa prostredníctvom právneho zástupcu podanou žalobou zo dňa 09. 09. 2016 domáhala, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 350 eur istiny s príslušenstvom. Súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom č. k. 18C/388/2016-112 zo dňa 22. 11. 2017 tak, že žalovaný bol povinný zaplatiť žalobcovi sumu 340 eur, 5,05% úrok z omeškania ročne zo sumy 50 eur od 09. 01. 2016 do zaplatenia, 5,05% úrok z omeškania ročne zo sumy 50 eur od 10. 02. 2016 do zaplatenia, 5,05% úrok z omeškania ročne zo sumy 50 eur od 10. 03. 2016 do zaplatenia, 5% úrok z omeškania ročne zo sumy 50 eur od 12. 04. 2016 do zaplatenia, 5% úrok z omeškania ročne zo sumy 50 eur od 11. 05. 2016 do zaplatenia, 5% úrok z omeškania ročne zo sumy 50 eur od 10. 06. 2016 do zaplatenia, 5% úrok z omeškania ročne zo sumy 40 eur od 15. 07. 2016 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Súd konanie v časti zaplatenia sumy 10 eur zastavil. Žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 94%. Voči rozhodnutiu bolo podané odvolanie a Krajský súd v Nitre rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dňa 07. 04. 2004 na základe žiadosti o vydanie kreditnej platobnej karty QUATRO bola žalobkyni Všeobecnou úverovou bankou a. s., prostredníctvom spoločnosti Správa kreditných kariet, a. s. vydaná kreditná

karta so schváleným úverovým rámcem 995,82 eura. Dňa 23. 11. 2015 bola uzatvorená v zmysle § 524 a nasl. Obč. zákonníka Zmluva o postúpení pohľadávok medzi Všeobecnou úverovou bankou, a. s. a žalovaným. Postúpenie pohľadávky oznámila banka žalobkyni listom zo dňa 07. 12. 2015. Právnym predchodcom žalovaného boli vystavené upomienky - výzvy k úhrade zo dňa 09. 05. 2010, 02. 07. 2010, 09. 08. 2010, ktorými bola žalobkyňa vyzvaná na úhradu mesačných splátok v omeškaní. Spoločnosť Slovenské kreditné karty dňa 12. 09. 2010 vyhlásila okamžitú splatnosť dlžného zostatku vo výške 3519,32 eura. Dňa 17. 12. 2015 bola uzatvorená Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach medzi žalobkyňou a žalovaným. Žalobkyňa uhradila žalovanému sumu 6 x 50 eur a sumu 40 eur, spolu 340 eur. Súd prvej inštancie uviedol, že v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách môže byť spôsobilým predmetom postúpenia len pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatné a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy, po ktorej bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené je zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Tieto predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie. Sprisnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky môže byť považované za zákonný predpoklad z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnaj banky, ktorá kontrola je osobitne významná v priebehu trvania úverového vzťahu. Súd na pojednávaní uviedol, že je sporné omeškanie žalobkyne s plnením dlhu po dobu dlhšiu ako 90 dní a zároveň uviedol, že v konaní musí byť preukázané doručenie písomnej výzvy žalobkyni. Zároveň súd uviedol, že v prípade, ak žalovaný tieto skutočnosti preukáže, jedná sa o platné postúpenie pohľadávky a až následne bude potrebné sa zaoberať platnosťou, resp. neplatnosťou dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach. V danej veci žalovaného zaťažovala povinnosť preukázať dodržanie postupu v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, t. j. že právny predchodca žalovaného ako veriteľ pohľadávky písomne vyzval žalobkyňu na úhradu dlhu. Súd prvej inštancie mal za to, že dodržanie postupu, ktorý je predpokladom pre postúpenie pohľadávky banky v zmysle zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, zo strany žalovaného nebol preukázaný. V konaní nebolo preukázané, že by žalobkyňa bola v omeškaní s plnením dlhu nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, keď žalovanému bolo uložené, aby špecifikoval, či žalobkyňa bola v omeškaní so splatením záväzku pred zaslaním výziev, resp. po zaslaní výzvy. Táto skutočnosť nie je zrejmá ani z predložených upomienok, z ktorých síce vyplýva, že žalobkyňa nezaplatila splátku, nie je zrejmé, ktoré splátky žalobkyňa nezaplatila, je uvedená iba suma mesačných splátok v omeškaní, avšak nie je zrejmá doba omeškania. Zároveň bol žalovaný vyzvaný zo strany súdu, aby preukázal doručenie výzvy - upomienky zo dňa 09. 05. 2010, 02. 07. 2010, 09. 08. 2010 žalobkyni. Podľa ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách je totiž jedným z predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky výzva banky a jej doručenie dlžníkovi. Z obsahu spisu a žalovaným predložených dokladov nevyplýva, že by žalovaný doručoval výzvy - upomienky zo dňa 09. 05. 2010, 02. 07. 2010, 09. 08. 2010 žalobkyni, teda nebolo dokázané, že by bola žalobkyňa aj písomne vyzvaná na splnenie svojho záväzku zo zmluvy o úvere. Z týchto dôvodov súd konštatoval, že medzi právnym predchodcom žalovaného a žalovaným nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky, a preto nebolo potrebné sa zaoberať dohodou o uznaní záväzku. Keďže nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky v súlade s § 92 ods. 8 Zákona o bankách, súd posúdil zmluvu o postúpení pohľadávok za neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka, žalobkyni vzniklo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, a to na základe skutkovej podstaty plnenia bez právneho dôvodu. Z týchto dôvodov súd žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 340 eur. Zároveň súd žalobkyni priznal i úrok z omeškania s poukazom na § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 vl. nar. č. 87/95 Zb. a to od nasledujúceho dňa po uhradení splátok žalobkyňou žalovanému. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 2 CSP a náhradu trov konania pomerne rozdelil. Žalobkyňa sa domáhala zaplatenia sumy 350 eur (100%), úspešná bola v časti zaplatenia sumy 340 eur (97%), čiastočné späťvzatie žalobkyne súd vyhodnotil podľa § 256 ods. 1 CSP tak, že práve žalobkyňa zavinila čiastočné zastavenie konania, a preto je potrebné to vyhodnotiť ako jej neúspech, úspech žalovaného bol 3%. Čistý úspech žalobkyne je v rozsahu 94%. Súd priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 94%. O výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

2. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, namietajúc, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia absolútne nereflektuje zistený a preukázaný skutkový stav veci. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa bola postupom opakovane vyzvaná na úhradu omeškaných splátok, a to: 1/ upomienkou zo dňa 09. 05. 2010, upomienkou zo dňa 02. 07. 2010, upomienkou zo dňa 09. 08. 2010, 2/ výzvou zo dňa 12. 09. 2010 označenou ako „Vyhlásenie predčasnej splatnosti dlžného zostatku“,

príčom predmetnú výzvu si žalobkyňa dokonca prevzala, čo bolo v rámci súdne konania preukázané. Poukázal na to, že ust. § 92 ods. 8 ZoB nestanovuje povinnosť banky vo výzve upozorniť klienta (dlžníka) na následok jeho omeškania, t. j. vôľu banky postúpiť pohľadávku a na možnosť zvrátiť postúpenie. Opačný výklad ust. § 92 ods. 8 ZoB z dikcie uvedeného ustanovenia nielenže vôbec nevyplýva, ale okresný súd si takýmto výkladom svojvoľne a v rozpore s ústavným princípom trojdelenia moci fakticky „doplňa“ toto ustanovenie vlastnými úvahami o tom, čo by výzva banky mala podľa jeho názoru po obsahovej stránke spĺňať na to, aby ju okresný súd bral v úvahu a považoval za výzvu banky, akú mal na mysli zákonodarca v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB. Tiež uviedol, že v rámci konania predložil okresnému súdu ako listinný dôkaz výpis z pôžičkovej karty, z ktorej je zrejmé omeškanie žalobkyne omnoho dlhšie ako vyžadovaných 90 kalendárnych dní. Dokonca v rámci konania uskutočnenom na okresnom súde špecifikoval omeškanie žalobkyne minimálne v období od 15. 05. 2010 do 08. 10. 2010, kedy žalobkyňa nevykonala žiadnu úhradu. Okresný súd na predmetný listinný dôkaz žiadnym spôsobom neprihliadol, žiadnym spôsobom sa s ním v rámci odôvodnenia nevyšporiadal. Počas celého priebehu konania mal za to, že z predložených dôkazov (3x upomienka + výzva) a z vykonaného dokazovania je dostatočným spôsobom preukázané omeškanie žalobkyne v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB, nakoľko k postúpeniu pohľadávky došlo až dňa 23. 11. 2015, teda po viac ako piatich rokoch od vyhlásenia predčasnej splatnosti postupcom. V poslednom rade, žalobkyňa dňa 22. 03. 2011 podpísala Dohodu o úhrade pohľadávky v splátkach a dňa 14. 12. 2015 podpísala Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, prostredníctvom ktorých uznala svoj záväzok voči žalovanému vzniknutý zo Zmluvy č. 1032194, uzavretej s postupcom, čo do dôvodu a výšky a zaviazala sa splatiť svoj záväzok v splátkach. Predmetné dohody spĺňajú všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka. Dobromyseľné prijatie plnenia zo strany žalovaného nemožno v žiadnom prípade považovať za bezdôvodného obohatenie, ba naopak, konanie žalobkyne vykazuje znaky rozporu s dobrými mravmi, nakoľko po až dvojnásobnom uznaní záväzku následne žiada takéto plnenia naspäť titulom bezdôvodného obohatenia. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne.

3. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že ani jedna strana sporu nespochybňovala korektnosť procesu z hľadiska dokazovania. Všetky navrhnuté dôkazy súd vykonal. Súdom dokazovaním zistil, že nie je preukázané doručenie upomienok z 09. 05. 2010, 02. 07. 2010 a 09. 08. 2010, pritom žalovaného upozornil na skutočnosť, že považuje za nevyhnutné preukázanie doručenia týchto upomienok. Žalovaný v tomto smere ale nevyprodukoval žiadny dôkaz. Za týchto okolností treba považovať súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o tieto tri upomienky, za úplný. Pokiaľ ide o vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, ak by aj táto listina obsahovala výzvu na zaplatenie dlžnej sumy, ide o neplatný právny úkon v rozpore s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o výklad ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, hoci v minulosti existovali interpretačné problémy s jeho výkladom, bodku za interpretačnými spormi dal NS SR judikátom R 60/2018. Napadnutý rozsudok považuje za vecne správny, namietané odvolacie dôvody za nepreukázané a neexistujúce. Navrhla napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania žalovaného (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania, s verejným vyhlásením rozsudku a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správne v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

5. Žalobkyňa doručila dňa 08. 09. 2016 súdu prvej inštancie žalobu, ktorou sa domáhala, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 350 eur spolu s úrokmi z omeškania, ako i náhradou trov konania. V žalobe dôvodila, že uzatvorila so Všeobecnou úverovou bankou a. s. dňa 07. 04. 2004 spotrebiteľskú zmluvu, na základe ktorej jej banka prostredníctvom spoločnosti Správa kreditných kariet a. s. poskytla úver vo forme kreditnej karty. Žalobkyňa sa dostala do omeškania so splácaním úveru. Banka však o vrátenie peňazí z úveru stratila záujem a svoje práva neplatne postúpila na žalovaného, pričom postúpenie pohľadávky oznámila banka žalobkyňi listom z 07. 12. 2015. Žalovaný u žalobkyňi dosiahol uzatvorenie Dohody o uznaní dlhu a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 14. 12. 2015, resp. 17. 12. 2015. Na základe tohto žalobkyňa zaplatila šesť splátok po 50 eur a jednu splátku vo výške 40 eur, spolu 340 eur. Poukázala na ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a na to, že banka môže postúpiť len splatnú pohľadávku a aj to až, ak po 90 dňoch od písomnej výzvy banky je klient v omeškani. S ohľadom na uvedené je neplatná aj dohoda o uznaní pohľadávky a o úhrade

pohľadávky v splátkach, keď uznanie dlhu má akcesorickú povahu a je závislé od hlavného právneho úkonu. Teda, ak je neplatný hlavný právny úkon (v tomto prípade postúpenie pohľadávky), ex lege je neplatným aj uznanie pohľadávky voči subjektu, ktorý na seba pohľadávku neplatne prevzal. Taktiež je tento úkon výsledkom nekalých obchodných praktík, konkrétne agresívnej obchodnej praktiky, ako i obsahuje viaceré neprijateľné zmluvné podmienky. Predmetom konania, po zastavení konania v dôsledku späťvzatia žaloby, čo do zaplatenia sumy 10 eur, zostal žalobkyňou uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v rozsahu 340 eur spolu s príslušenstvom.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak
a/ od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý
b/ ide o nerozlučné spoločenské podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov
c/ určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

8. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

9. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v ustanovení § 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

10. Preskúmvajúc podané odvolanie žalovaného, z hľadiska jeho odvolacích dôvodov, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaného nebolo spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v zmysle požiadavky odvolateľa, keď súčasne je potrebné konštatovať, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a z takto zisteného skutkového stavu následne vyvodil i správne právne závery.

11. Pokiaľ súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný nepreukázal, že by postúpenie pohľadávky v zmysle uzatvorenej Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 23. 11. 2015 bolo v súlade so zákonným ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, a teda, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky na žalovaného, s takýmto záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje.

12. Tak, ako žalobkyňa v konaní poukazovala na rozhodnutie NS SR, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 60/2018, v kontexte nastolenej spornej právnej otázky v tomto konaní, i odvolací súd na závery tohto rozhodnutia odkazuje. NS SR vo svojom rozhodnutí konštatoval nasledovné:

„ Podľa názoru dovolacieho súdu v danej veci je kardinálnym právnym problémom otázka platnosti, či neplatnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky podľa § 39 OZ. Teda, či podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu žalovaného na tretiu osobu, ktorá nie je bankou (žalobca) podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB musia byť splnené, aby došlo k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovanému na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok, alebo v prípade ich nedodržania prichádza sankcia v podobe absolútnej neplatnosti právneho úkonu postúpenia. Súdny oboch inštancií v tejto veci sa veľmi podrobne vysporiadali so všetkými relevantnými dôvodmi týkajúcimi sa neplatnosti právneho úkonu o postúpení pohľadávky, a dovolací súd si tieto skutočnosti všimol a v plnom rozsahu s ich uvedenými argumentmi súhlasí. Rozhodujúcou okolnosťou v prejednávacom prípade je v prvom rade vo všeobecnosti fakt, ktorý nemožno opomíňať, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo Zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a následné dlžníkovu nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia, čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko Zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta ZoB), aby nedošlo k jeho porušeniu. Uvedené spolu úzko súvisí, avšak vzájomne sa nevyklučuje. Dovolací súd preto

konštatuje, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so Zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.“

13. V kontexte zákonnej úpravy vychádzajúcej z ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách a vyššie uvedených záverov NS SR bolo potom na žalovanom, aby súdu prvej inštancie, v zmysle jeho požiadavky preukázal, že jeho právny predchodca- banka doručil žalobkyni ako dlžníčke v omeškaní písomnú výzvu na plnenie a žalobkyňa bola napriek tejto výzve následne nepretržite v omeškaní dlhšie ako 90 dní. I keď žalovaný argumentoval, že žalobkyňa bola postupcom opakovane vyzvaná na úhradu omeškaných splátok, a to: upomienkou zo dňa 09. 05. 2010, upomienkou zo dňa 02. 07. 2010, upomienkou zo dňa 09. 08. 2010, ich doručenie žalobkyni v konaní nepreukázal, tak ako správne konštatoval i súd prvej inštancie. Pokiaľ žalovaný ďalej dôvodil, že samotné vyhlásenie predčasnej splatnosti dlžného zostatku, preukázateľne doručené žalobkyni, obsahuje i výzvu na plnenie, je potrebné uviesť, že i za situácie, že by túto argumentáciu žalovaného odvolací súd pripustil, teda by vychádzal z tohto, že právny predchodca žalovaného žalobkyni výzvu na plnenie doručil, i tak absentuje naplnenie druhej kogentnej zákonnej požiadavky na ustálenie záveru o platnom postúpení pohľadávky predpokladanej ustanovením § 92 ods. 8 Zákona o bankách, a to preukázané následné nepretržité omeškanie žalobkyne s plnením dlhšie ako 90 dní. Pokiaľ sa žalovaný v tomto ohľade bránil tým, že predložil súdu prvej inštancie výpis z pôžičkovej karty, z ktorej je zrejmé omeškanie žalobkyne omnoho dlhšie ako 90 kalendárnych dní, takúto odvolaciu argumentáciu odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Vo vzťahu k tomuto listinnému dôkazu žalovaný v konaní uviedol len to, čo rovnako uviedol i v podanom odvolaní, a síce, že preukazuje omeškanie žalobkyne s plnením v období od 15. 05. 2010 do 08. 10. 2010, čo však v situácii predpokladajúcej doručenie výzvy na plnenie vo forme vyhlásenia predčasnej splatnosti dlhu (zo dňa 12. 09. 2010) nepreukazuje následné nepretržité omeškanie žalobkyne trvajúce dlhšie ako 90 dní (keď vo vzťahu k upomienkam postupcu zo dňa 09. 05. 2010, 02. 07. 2010, 09. 08. 2010, vzhľadom na nepreukázanie ich doručenia žalobkyni, je tento argument žalovaného bezpredmetný). Navyše, žalovaný sa na súde prvej inštancie vyjadril tak, že súdu špecifikuje, kedy bola žalobkyňa v omeškaní so splácaním svojho záväzku a či bola v omeškaní aj po zaslaní výziev, za ktorým účelom súd prvej inštancie odročil pojednávanie konané dňa 01. 10. 2019 na nový termín pojednávania 29. 10. 2019. Žalovaný však žiadny dôkaz preukazujúci uvedené neprodukoval. Potom možno konštatovať len to, že žalovaný dôkazné bremeno preukázania naplnenia zákonných predpokladov pre platné postúpenie pohľadávky vyžadovaných ustanovením § 92 ods. 8 Zákona o bankách nepreukázal, čo má za následok správne konštatovanie súdu prvej inštancie, že zmluva o postúpení pohľadávky, uzatvorená medzi bankou ako postupcom a žalovaným ako postupníkom, je neplatným právnym úkonom v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka a žalovaný sa nestal veriteľom žalobkyne.

14. Súd prvej inštancie tak správne postupoval, keď žalobe žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia v rozsahu ňou realizovaných úhrad žalovanému vyhovel v celom rozsahu. V kontexte uvedeného, teda konštatovania neplatného postúpenia pohľadávky na žalovaného, je potom ďalšia argumentácia žalovaného v podanom odvolaní týkajúca sa uzavretej Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, bezpredmetná.

15. S ohľadom na vyššie uvedené, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

16. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a úspešnej žalobkyni v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu

na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).